

for Terminens Udløb sættes til 1ste Februar. (En Stemme: Og for Skatterne!) Ja, og saa for Skatterne.

Berntsen: Efter det udførlige Foredrag, vi for et Dieblit siden hørte af den ærede Rigsdagsmand fra Bjøge (Hørup), skal jeg fatte mig i største Korthed og navnlig ikke komme ind paa de politiske og statsretlige Betragtninger, som det ærede Medlem med fuld Føie gjorde gjældende. Ege saa lidt skal jeg følge den sidste ærede Taler i at stille den Mængde Krav og Begjæringer til Indenrigsministeren, thi man kan ogsaa stille urimelige Fordringer til en Minister. Jeg skal derfor holde mig til et enkelt Hovedpunkt i nærværende Forslag, som jeg ønsker maatte blive ændret, førend Forslaget forlader dette Thing. Det er ikke min Hensigt at være med til at lægge Lovforslagets hurtige Fremme Hindringer i Veien, langt fra, men der er en Bestemmelse i § 1, som jeg paa ingen Maade kan tiltræde. Det Spørgsmaal, som jeg skal tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til, er allerede berørt af den ærede første Taler. Det er nemlig Erstatningsspørgsmaalet, og jeg vil da sige, at jeg er en bestemt Modstander af, at den Slags Udgifter skulle bæres af de vedkommende Amtet med Halvdelen, saaledes som det er bestemt i Loven af 29de December 1857. Jeg ser ikke rettere, end at de kommunale Statter i Diebliffet ere de mest trykkende Statter, der høves her i Landet. Der er jo mange Sognekommuner, hvor de aarlige Udgifter for Tiden udgjøre over 30 Kroner pr. Tønde Hartkorn (Udfrydelse). Ja et æret Medlem siger, at det paa et enkelt Sted naar til over 40 Kroner. Og til Amtskommunerne lignes der jo mange Steder ca. 20 Kroner paa hver Tønde Hartkorn. Det er saa store og følelige Byrder, der i Diebliffet hvile paa Hartkornet, at jeg mener, der ikke er Anledning til at behyrde det yderligere, navnlig naar der er Tale om Udgifter af den Art, som berøres i dette Lovforslag. Men Urimeligheden bliver endnu større, dersom vi følge den Affattelse, som § 1 har modtaget i det andet Thing; thi det vil jo afstedkomme den Urimelighed, at f. Ex. Kjøbenhavns Kommune, Kjøbenhavns Amt og Veile Amt, hvor Sygdommen nu allerede er optraadt, vil blive fuldstændig fri for at svare Bidrag i Anledning af de Udgifter, der ere forbundne med den herskende Svinedifteritis, hvorimod de Amtet, der mulig uheldigvis først faae Sygdommen efter 1ste April 1888, ville komme til at udrede Halvdelen af Udgifterne. En saadan Vilkaarlighed og Urime-

lighed gaar det i Birteligheden ikke an at fastslaa i Loven. Jeg deler ikke den første ærede Talers Haab, om at man inden 1ste April vil blive enig om en anden Lov, der gjør denne Bestemmelse overflødig. Jeg er heller ikke sikker paa, at Indenrigsministeren inden 1ste April vil komme til dette Thing og bede om en Forlængelse; det er i alt Fald usikkert. Jeg har ikke en saadan Tillid, og jeg mener, det er rigtigst, at vi sikkre os mod den Vilkaarlighed, som vil fremkomme ved Vedtagelsen af Paragrafen, som den nu foreligger, derved, at vi stryge i sidste Linie af § 1 Ordene: „indtil 1ste April 1888“, saaledes at samtlige de Udgifter, der følge af denne Lov, blive at bære af Statskassen og af Statskassen alene.

Jeg maa maaste med det Samme gjøre en lille Bemærkning til den ærede første Taler, der vilde tilraade, at man vilde indføre skærpede Bestemmelser, navnlig et nyt Tilshyn med Svinebesætninger og Svinhold paa Landet. Jeg tror, det var et meget uheldigt Forbillede, det ærede Medlem valgte, da han stillede Skorstensstilshynsmændene op som Idealet af et saadant Tilshyn. Det er jo en sørgelig Kjendsgjering, at de fleste Ildebrande afstedkommes ved mangelfulde Skorstene til Trods for, at vi have det Tilshyn, som det ærede Medlem henviste til. Ja, det er en meget besværlig Stilling, disse Mænd have; at vandre fra Hus til Hus og fra Sted til Sted, blive godt beværte og godt trakterede fra Frokost til Middag, saa inden de naae Middag, se de undertiden Verden lige saa fort, som de Skorstene de skulle tilse. Jeg tror ikke, det vilde være heldigt, at etablere et saadant Tilshyn, som af det ærede Medlem antydet, med Hensyn til Svinebesætningerne og lade disse Tilshynsmænd vandre om og se til Landboernes Svinhold. Vi, der have særbedes paa Landet, have jo ogsaa lagt Mærke til, at ingen Bygning paa Landet er mere omhyggelig udstyret end Svinebygningerne, og da Landboerne have viist, at de uden at være under skærpet Tilshyn kunne indrette disse Forhold paa hensigtsmæssig og praktisk Maade, saa skal jeg for mit Vedkommende frabede mig Tilshyn fra Politiets eller anden Side. Jeg tror i det Hele taget ikke, at det er rigtigst, at man skal have Tilshyn ved hver eneste Ting. Jeg mener, det er bedst at have den Tillid til Befolkningen, at de gjør Saadant af sig selv. Men dette er, som sagt, en Biting. Det, der for mig er Hovedsagen, er, at Statskassen kommer til at bære de Udgifter, der paahydes ved denne Lov. Navnlig under de nærværende Forhold, da de kommunale